

ES EL REGIM EL RESPONSABLE DE L'ATUR FORÇOS

par Gaspar Aribau

Lopez Rodó, en el discurs pronunciat a la fira de mostres, ha persistit en la línia *monjauista* per tal d'intentar eludir la responsabilitat concreta per la crisi política que tant sofriments ocasiona al nostre poble i danys aixos a l'economia. Manipulant groblemant algunes dades, ha pretes d'insultar, be que sense resultat, una injecció d'optimisme, asseverant que ha començat l'etapa de recuperació i que l'atur retrocedeix. Aquestes afirmacions manquen en absolut de base. Una cosa son les oscil·lacions estacionals i una altra un canvi de tendència. Vegem unes dades referides a Catalunya:

SEAI ha produït de gener a abril menys *textils* que en el mateix període del 1967. A l'abril, el descens ha estat de 1.171 unitats. La producció de vehicles industrials d'ENASA, ENASA (antiga Elizalde), MOTOR IBERICA i SEAI, ha estat, igualment, inferior. La indústria tèxtil atravesa una de les crisis més dures que mai no s'han conegut. La mateixa cosa s'esdevé amb les fibres artifiçials i sintètiques, les fàbriques de les quals treballen a ritme reduït. Les de nylon, per exemple, al 57 per cent de llur capacitat.

En els primers mesos d'enguany, la utilització de la capacitat productiva de la indústria d'alimentació ha baixat en un 15 per cent respecte a idèntic període de l'any anterior. Cosa que constitueix un clar exponent de l'empitjorament de la situació de les masses treballadores. Empreses d'altres sectors utilitzen solament el 60 per cent de llur potencial.

En el primer quadrimestre d'aquest any han estat presentats 222 expedients de crisi a la "província" de Barcelona, 110 dels quals corresponen al tèxtil i 61 al metall, les dues branques més importants de la indústria catalana. La xifra d'obriers afectats per aquests expedients arriba a la ratlla de la que va ésser assolida en tot l'any 1967.

A Catalunya, l'atur forçós no solament no disminueix, ans al contrari augmenta. Constitueix un dels problemes més inquietants i anguniosos que pesen damunt de les masses treballadores; darrera de cada parat s'amaga un drama familiar, social i humà.

Segons estadístiques deficientes i incompletes, l'atur registrat a la "província" de Barcelona era de 15.651 persones a l'abril del 1967, i de 22.687 a l'abril del 1968 (augment de 7.036, a sia un 44,9 per cent), que representa, endemés, més del doble de la xifra de fa dos anys. Entre març i abril darrers, l'atur registrat s'ha incrementat en 1.166 persones, un 5,4 per cent. En els mesos precedents de l'any, l'atur creixia al ritme del 8 per cent al mes.

Ara hé; una cosa és l'atur registrat i una altra el real. S'estima que l'atur real és de tres a quatre vegades superior al registrat i que dins l'àrea esmentada fluctuarà cap als voltants de les 80.000 persones. Això s'explica perquè, deixant de banda els parats no inscrits, són nombrosos els joves que arriben a l'edat de treballar i no troben feina. Els treballadors emigrats que retornen de l'estranger i que no troben col·locació són també parats forçosos. Els obrers de més de 45 anys, que són suspesos d'empleo per sis mesos no figuren com a parats, ni tampoc aquells que han estat jubilats amb anticipació, ni aquells que treballen algun dia a la setmana.

Avui en dia, l'atur forçós no és exclusiu dels obrers de la ciutat i del camp. Afecta els bancaris, el personal d'oficines, comerç i servicis, degut a l'automatització i racionalitza-

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 298

Barcelona, Juny 1968

Preu : 2 pts

ció. Tampoc se'n escapen els tècnics i quadres ni les professions liberals.

El subsidi de desempleu que cobren menys de la meitat dels parats inscrits és de 60 pesetes (75 per cent del salari de cotització —96 pts—, deduïda la quota de Seguretat Social). Això col·loca els parats i llurs famílies en una situació de gana i de penúria extremes. Ha empitjorat, així mateix, la situació dels obrers que conserven el treball, pel fet d'haver-se reduït el salari en mà degut a l'eliminació de les hores extres, primes i altres incentius, així com per la intensificació del treball que els és imposada pels amos.

El Govern franquista i la patronal són els responsables d'aquesta greu situació. La política batejada "de desenrotllament" ha sacrificat la classe obrera i les àmplies capes de la

població, entre elles la burgesia no monopolista, als mesquins interessos de classe dels grups més reaccionaris del capital monopolista i dels latifundistes. Són aquests interessos de classe els qui obstaculitzen les transformacions democràtiques de les estructures polítiques i socio-econòmiques, exigides de manera pressant pel desenvolupament de les forces productives, i sense la realització de les quals no hi haurà autèntic progrés.

Les mesures conjunturals adoptades pel Govern, tals com la desvaloració de la pesseta i el paquet de mesures complementàries (entre les quals s'hi troba el bloqueig de salaris i les més grans facilitats per acomiadar els treballadors...), ensems que pugen els preus i el cost de la vida, no solament no arbitren solucions veritables als problemes immediats, sinó

(passa a p. 2)

La gran lluita del poble francès

Les lluites iniciades per desenes de milers d'estudiants han estat seguides d'una extraordinària i potent vaga nacional, mantinguda fermament durant varies setmanes per més de nou milions d'obriers i un milió d'estudiants, professors, mestres, professionals, periodistes de ràdio i televisió, etc. Durant tres setmanes, la vida del país veí ha quedat pràcticament paralitzada. Els obrers ocupen les fàbriques, els estudiants i professors les universitats i acadèmies.

Aquesta exemplar lluita dels treballadors dirigida per la Confederació General del Treball (C.G.T.) unida a les altres centrals sindicals, ha permès d'arrancar, entre altres reivindicacions, importants augments de salarials com no se'n havien aconseguit en els anys anteriors. A l'hora d'entrar el diari en premsa, prop d'un milió d'obriers metal·lúrgics, als quals el patronat nega la plena satisfacció de llurs reivindicacions, continuen en vaga. Per la seva part, el moviment estudiantil, que abasta tots els centres universitaris de França, ha imposat el principi d'una reforma universitària.

La potent vaga obrera i estudiantívola, les manifestacions, les lluites dels camperols i altres capes socials en defensa de llurs reivindicacions i exigint un Govern popular, han obligat de Gaulle a dissoldre l'Assemblea Nacional reaccionària i a convocar eleccions per al 23 de juny.

El Partit germà, el gran Partit Comunista, ha cridat a la classe obrera, a tot el poble francès, a derrocar, en aquestes eleccions, al «golisme».

Els «esquerristes» tracten d'oposar una certa lluita de masses a la lluita electoral. El Govern reaccionari, per la seva part, s'esforça per dissociar la lluita reivindicativa de la lluita política. Front a aquests intents, el Partit Comunista crida a combinar l'acció unida i ferma que sostenen les masses en defensa de llurs interessos econòmics i polítics, amb la lluita electoral, considerant que una i altra són coses inseparables, formen part d'un mateix combat per a imposar les transformacions econòmiques, socials i polítiques que les masses populars desitgen.

A l'hora d'escriure aquestes línies, la situació a França és sumament tensa i fluïda, propensa a canvis. En uns dies, en poques setmanes, milions de treballadors han adquirit consciència de llur força, de la enorme importància que té en la lluita revolucionària d'avui la unitat de les forces del treball i de la cultura.

Tot el que està passant és el millor desmentiment a la propaganda nefasta tendent a fer creure que en els països capitalistes desenrotllats la classe obrera es troba endormida, despolitizada. Els obrers i estudiants francesos estan dient amb el llenguatge més vigorós a tots aquests «ideòlegs» i «sociòlegs» de la burgesia que s'han equivocat.

Els comunistes catalans, com els de tota Espanya, seguim amb interès i simpatia la lluita dels nostres germans francesos. Estem al costat dels obrers i estudiants, de les masses populars de França i ens sentim solidaris de la seva lluita. Saludem, pregonament esperançats, als nostres germans comunistes del país veí, desitjant-los noves victòries en una batalla que no ha acabat encara, les ensenyances i repercussions de la qual fóra de les seves fronteres seran considerables.

El balanç de la jornada obrera i popular :

COMPLETANT LA INFORMACIO

UN DESTACAT PAS

ENDAVANT DEL

MOVIMENT DE MASSES

A CATALUNYA

En l'edició anterior de *Treball* resumíem les accions més destacades del 30 d'abril i 1 de Maig de què havíem rebut notícia; Barcelona centre, Horta, Sant Andreu, l'Hospitalet, Baix Llobregat, Terrassa, Mataró... Eren les primeres imatges d'una gran jornada que abastà moltes més localitats catalanes. Els treballadors de Sabadell, Vilanova i la Geltrú, Lleida, Tarragona, Reus, Blanes, Manresa, Berga, Sallent, Ripollet es mobilitzaren també, seguint concentracions o manifestacions algunes d'aquestes localitats, intentant-ho altres en les que la policia ocupà els punts estratègics. Les crides de les Comissions Obreres, les fulles i les pintades arribaren a dotzenes de localitats catalanes, sovint reproduïdes per les mateixes organitzacions locals.

Cal destacar, ja que no podem ressenyar-les amb l'amplada que mereixen, les manifestacions de Sabadell —entre vuit i nou mil manifestants que demostraren una magnífica combativitat—; de Vilanova i la Geltrú —dos mil manifestants, el doble que el 27 d'octubre—; de Lleida, amb un miler de manifestants el Primer de Maig pel Carrer Major, a despit de varies desenes de detencions...

Com senyala la declaració de les Comissions Obreres de Barcelona, aquestes "...han estat al carrer reivindicant el dret al Sindicat Obrer, al treball, a la fi de l'explotació capitalista. La fermesa de la classe obrera no ha cedit, en varis punts, ni davant els trets que per atemorir la població ha disparat la policia..."

La Comissió Obrera Nacional de Catalunya treu les experiències de les jornades

Després de les jornades, els treballadors s'han reunit per a recollir les ensenyances que l'acció ens ha aportat. Una declaració de la

EL REGIM ES EL RESPONSABLE (ve de p. 1)

que els agreujen considerablement. Es, així mateix, escandalós que el Govern franquista atavoreixi amb complaença el control d'empreses espanyoles al capitalisme estranger, com la "Rockwell-Cerdans" de Barcelona i la FUSA de Vic, i toleri sense dir ni piu els expedients de crisi que llencen al carrer sense justificació els treballadors, ocasionant-los un greu perjudici així com a l'economia nacional.

Els treballadors, en lluitar pel dret al treball, una assegurança d'atur del 100 per 100 del salari per tot el temps que duri el desempleu, un salari mínim de 300 pessetes amb escala mòbil, la jornada de 44 hores setmanals, la democratització de l'ensenyança, l'alliberació dels dirigents obrers i estudiantils empresonats, el dret de vaga, les llibertats sindicals, etc., etc., lluiten al mateix temps per les llibertats polítiques i les transformacions democràtiques de les estructures.

La lluita de les forces del treball i de la cultura per tal d'imposar el dret al treball i les reivindicacions polítiques i socio-econòmiques, es desenvoluparà en millors condicions degut als importants resultats de les jornades del 30 d'abril i 1 de Maig. Repercuteix també favorablement la gran lluita dels treballadors francesos, de la qual podem extreure valuoses ensenyances.

El Govern franquista i l'oligarquia financera mai no han fet una concessió si no s'hi veuen obligats per l'acció unida i enèrgica dels treballadors. Si els obrers de Rockwell-Cerdans aconseguiren que fos rebutjat el primer expedient de crisi de l'empresa, fou per la lluita tenaç, combativa i unida, utilitzant les més diverses formes d'acció, coadjuvant a ella la valenta solidaritat expressada pels obrers de METRON, de Viladecans, de MOLTEX, PIRELLI, MATAÇAS, SOLER I ALMIRALL, SIEMENS, RADIADORES ROCA, i altres. Seguint aquests i altres exemples, imprimint un caràcter més actiu i dinàmic al combat per les reivindicacions dels treballadors eixamplant la base de masses de les Comissions Obreres, afavorir em la consecució de les nostres reivindicacions.

Comissió Obrera Nacional de Catalunya —que reuneix fins ara els treballadors de Barcelona, Terrassa, comarca del Baix Llobregat, Mataró, Lleida, Sabadell, Vilanova i la Geltrú, Badalona, Tarragona, Blanes, Sardanyola, Girona, Torelló i Hospitalet, localitats que han registrat gairebé totes elles accions de menor o major importància, com hem vist per les informacions—, destaca com:

"...La base del gran triomf radica en els estrets lligams que uneixen les Comissions Obreres amb els treballadors a les empreses i amb el moviment d'oposició; en l'activitat desplegada per les Comissions Obreres de barriada; en la difusió de les idees de la Jornada mitjançant la celebració d'Assemblees; en la difusió massiva de centenars de milers de fulles i crides, en els quals es posa en relleu la gran audàcia i iniciativa de milers de lluitadors.

"Després del gran triomf del 30 d'abril i 1 de Maig, les condicions s'ofereixen molt més favorables per estendre i consolidar la unitat", afirma la declaració, que denuncia més endavant com:

"...Tots els problemes plantejats per la classe obrera es troben pendents de solució;

l'atur massiu, incrementat pels nous acomiadaments que s'esdeven cada dia (...); segueixen congelats els salaris i convenis col·lectius; la puja dels preus continua la marxa ascendent (...); centenars de treballadors es troben a la presó (...); segueixen les destitucions de representants sindicals dels treballadors (...); se'ns segueix negant el dret de vaga i el dret a la llibertat de reunió i manifestació..."

La Comissió Obrera Nacional de Catalunya s'adreça a les Comissions Obreres d'empresa i de barriada, a les C.O.J. a tots els treballadors i a l'opinió pública en general, cridant-los a intensificar el moviment de protesta i de lluites reivindicatives amb totes les formes d'acció possibles, a ampliar i reforçar el moviment de Comissions Obreres, a mobilitzar-se contra la Llei Sindical que el Govern fabrica contra la voluntat dels treballadors, a manifestar la solidaritat més àmplia, moral i material, amb tots els detinguts i llurs famílies, per senyalar, abans de reiterar els principals punts de la plataforma reivindicativa de les Comissions Obreres;

"...La gran experiència que brinden les jornades del 30 d'abril i 1 de Maig és una prova clara del camí a seguir. Impulsant tota l'activitat i inspirant-nos en l'exemple d'aquestes jornades, hem de continuar la lluita pel triomf de les nostres reivindicacions."

Estudiants i treballadors des de la "Modelo":

TOTS UNITS, PROSSEGUIM LA LLUITA !

Empresonats per la seva lluita en defensa de les reivindicacions professionals i de les llibertats polítiques que el poble reclama, treballadors, joves de les C.O.J., estudiants, s'han adreçat al poble i en especial a tots els qui prossegueixen llur propi combat.

En el seu document, valoren altament les jornades del 30 d'abril i 1 de Maig; saluden els èxits assolits arreu d'Espanya i plantejen novament les principals reivindicacions, cridant a prosseguir la lluita fins aconseguir-les.

El document acaba expressant com, els firmants estan «...Convençuts que es troba proper el dia en que conquistarem els nostres drets. Com també ho estem de la evident necessitat d'acabar amb la repressió de que som objecte tots els qui defensem els interessos dels treballadors, els drets dels estudiants i les llibertats polítiques en general. La lluita per la dissolució de la Brigada Político-Social, el Tribunal d'Ordre Públic, i els Tribunals Militars d'excepció contra els treballadors, constitueix una reivindicació fonamental que hem d'assolir urgentment»...

Visquen les Comissions Obreres! Visca el S.D.E.U.B.! acaba el document, que firmen; Presos socials de les Comissions Obreres i de les Comissions Obreres Joveniles de Barcelona, Badalona, Mataró, Terrassa i Hospitalet, i els estudiants del Sindicat Democràtic d'Estudiants Universitaris de Barcelona.

GARCIA VALDECASAS EX-RECTOR...

Don Francisco García Valdecasas, mastí fidel de la dictadura a la Universitat de Barcelona, ha presentat la dimissió. Fou designat per Lora Tamayo el 1965. Introduí a la Universitat barcelonina els bidells-policia i és un especialista de la repressió massiva; ha fet perdre durant el seu rectorat, per sanció "acadèmica" sis mil matricules i escaig; ha expulsat del Districte i de la Universitat més de mil estudiants, setanta professors, un catedràtic. En tres anys, és un record, no val a dir!

I no és tot; no endebades els estudiants el batejaren Rector-Policia: García Valdecasas apareix com el promotor, directe en uns casos, indirecte en altres, de centenars de detencions, de processaments amb condemnes de presó i multes quantioses. I això no solament contra estudiants i professors, sinó també contra ciutadans "culpables" d'haver expressat llur simpatia o solidaritat a la causa de la Universitat democràtica. En la memòria de tots estan l'Assemblea de Sarrià, constitutiva del Sindicat Democràtic d'Estudiants Universitaris de Barcelona i l'acte acadèmic d'homenatge al Doctor Rubió, la repressió contra els participants al qual, ordenada pel senyor García Valdecasas, està tràgicament vinculada a la mort del Degà Roda Ventura..., i en passem.

Es, doncs, per mèrits propis que Francisco García Valdecasas s'ha guanyat el menyspreu dels més amplis sectors ciutadans, l'isolament de la gran majoria del professorat i, naturalment, l'enemiga dels estudiants que han exigit la seva dimissió com "...una altra de les condicions necessàries per a restablir la normalitat acadèmica...". I és per mèrits de la valenta lluita dels estudiants que Valdecasas ha hagut de dimitir.

MOLT MES QUE UNA "INCIDENCIA LOCAL"

No ha dimitit sol. No és una "incidència local"; els "mutis" de Lora Tamayo, Isidoro Martín i la Junta de Govern de la Universitat madrilenya; Ocón, el Degà de Ciències de Compostela, etc., etc., emmarquen la dimensió nacional de la crisi de Govern a la Universitat, il·lustrada per les magnífiques lluites d'aquest curs 1967-68.

Cert que la dictadura "...no està disposada a enfrontar-se franca i obertament amb els problemes de fons de la Universitat espanyola...". No n'hi ha prou amb canviar uns quants "mandos" per uns altres, suposadament "més comprensius" però que no han pres ni estan disposats a prendre cap mesura substancial: "...Sense supressió del 'Juez instructor de Asuntos Universitarios (...), sense una Amnistia general universitària a estudiants i professors, sense reconeixement del principi d'auto-organització, no est pot parlar de canvi real..."", afirma en una Declaració del 30 d'abril la Junta de Delegats del S.D.E.U.B., de la qual són també les citacions anteriors.

Així és. I, com justament afirma aquesta mateixa declaració referint-se a la caiguda de Lora Tamayo, tots aquests puntals que davallen són "...expressió del fracàs de tota una política..."

EST TOT EL GOVERN QUI FA CRISI PUBLICAMENT

Més enllà de la Universitat, és la crisi de govern el que es manifesta cruament en les dimissions en cascada de pions de la dictadura. Que la crisi hagi pres estat públic sota l'impetuositat de l'acció per la Reforma Democràtica de la Universitat confirma la projecció nacional d'aquesta lluita. La preocupació de la premsa, a tot el país, pel desenrotllament impetuós dels combats estudiantils i per la incapacitat del Govern a deturar-los; el motiu de crítiques de sectors i prohoms

"evolucionistes" a que la Universitat ha donat peu durant els darrer mesos; els agris comentaristes, firmats sovint per notoris portaveus de medis força lligats al Govern, expressen abastament la percussió en les estructures mateixes del règim i fins en els seus suports, de les accions del moviment democràtic universitari.

I no és casual que la crisi d'autoritat s'hagi destapat públicament en moments en que a la pressió de l'acció estudiantívola i universitària s'hi afegia la de la classe obrera que avançava obertament cap a les jornades del 30 d'abril i 1 de Maig...

Lora Tamayo i els Valdecasas i altres Isidoros Martín que l'acompanyen en la davallada, cauen directament "tocats" per la lluita dels estudiants i universitaris, activament recolzada per àmplies capes ciutadanes i indissolublement vinculada a la lluita de tot el poble per la democràcia.

Però Lora Tamayo no era més que un dels ministres. I encara, cal dir que segurament no el que més ordres donava en el conflicte universitari... Carrero Blanco, Alonso Vega, els Fraga, Solís i Companyia, i darrera tots ells el senil "Caudillo", estan tan malalts de crisi com el fins ara Ministre d'Educació i Ciència: és tot el Govern, el sistema, la dictadura qui fa crisi públicament.

I no són els cataplasmes més a menys calents de recomposició de Ministeri, de nominació de nous secretaris i subalterns els qui hi portaran remei...

FINS ON CREUEN PODER ESTIRAR LA CORDA ELS AMOS DE LA S.E.A.T. ?

Cada vegada més càrregues de treball, més exigències de productivitat... però sense tocar els jornals!

La direcció de la SEAT —militars, jerarques, gent de confiança del règim i dels capitalistes d'aquest quasi monopoli de la indústria automòbil espanyola—, apliquen brutalment el principi de superproductivitat i minisalaris que constitueix la política econòmica del franquisme.

Per això, contra això, contra les excessives càrregues de treball, contra la repressió administrativa, han fet vaga, plantes, manifestacions a l'interior de la fàbrica els treballadors de la SEAT, del 14 al 18 de maig. I l'acció no havia acabat en redactar aquestes notes.

NOTICIARI D'ACCIONS OBRERES

ATUR A "FUNDICIONES GARCIA" (Sabadell)

En solidaritat amb un dels seus companys sancionats per l'empresa, el treball fou interromput durant vint minuts a "Fundiciones Garcia" de Sabadell. La sanció fou anul·lada.

EN EL PORT DE BARCELONA

Plante de la marineria del "Santiago de Compostela", de la Transmediterrànea: El menjar de la nau és pèsim; el majordom fa negocis "privats" amb l'assignació... Durant tres dies consecutius s'han repetit les protestes dels mariners.

DISMINUCIO DE LA PRODUCCIO A ENMASA

Els treballadors d'ENMASA (antiga Elizalde), exigeixen augment de jornals, que l'empresa refusa amparant-se en el "congelament" oficial dels salaris.

De moment, els treballadors han refusat treballar a prima i han disminuït la producció en un 25 per cent, però està clar que això no és sinó un començament: Cal augmentar els jornals, malats de raquitisme-

Les C. O. J.

QUAN ELS JOVES FAN SENTIR LLURS REIVINDICACIONS

Les accions obreres i populars del 30 d'abril i 1 de Maig han tingut, entre altres, una característica de gran significació: han estat accions "joves". En elles ha destacat la participació valenta i decidida, el "brio" de nombrosos destacaments de joventut; joves operaris, aprenents, estudiants...; joves comunistes, joves catòlics, joves sense una filiació determinada, tots ells amarats d'entusiasme i anhel de democràcia. ¡Era magnífic veure'ls desfilar, fer front a les càrregues dels grisos, cridar les consignes de la jornada, enlairar llurs pancartes; ¡LA JOVENTUT OBRERA PELS SEUS DRETS - C.O.J.!

Les sigles de les Comissions Obreres Jovenívoles, tant a Barcelona com en les seves comarques —firmen la crida a la Jornada joves de Barcelona, Terrassa, Sabadell, Gavà, Cornellà, l'Hospitalet, Badalona, Tarragona, Manresa, Lleida— s'han incorporat de pel dret a primera fila de les accions de masses.

"...Part integrant del moviment de Comissions Obreres —diuen en la seva crida a la joventut de Catalunya cara a les jornades del 30 d'abril i 1 de Maig—, a ens identifiquem amb els acords i resolucions de les Comissions Obreres, els fem nostres i ens disposem a ésser presents amb tota la nostra força en les lluites que s'apropen..."

Vet aquí les reivindicacions principals de les C.O.J. "...Fi de la discriminació salarial per raó de sexe o d'edat; ensenyament obligatori i gratuït fins els 18 anys; universitat per a tots, jornada de treball de quatre hores per als aprenents, retribuïda amb la totalitat del sou a fi que els sigui compatible compaginar treball i estudi; abolició de la jornada nocturna per als menors de 18 anys i prohibició d'utilitzar-los en feines tòxiques i penoses; 40 dies de vacances pagades; habitacles sans i confortables (...); reducció del servei militar i pagament del 60 per cent del sou per part de l'Estat durant la permanència a files; abolició del "Servicio Social"; reconeixement dels drets ciutadans a votar i ésser votat a partir dels 18 anys; creació de centres culturals, recreatius i esportius en empreses i barrriades, subvencionats per l'Administració..."

CINQ MILIONS D'AJUT AL P.S.U. DE CATALUNYA

La fredor de les xifres no ha d'amagar-nos la suma d'esforços i iniciatives de cada vegada més nombrosos companys i amics incorporats a la gran campanya d'ajut. Algunes organitzacions ja estan en bon camí de coronar amb èxit —si mantenen el ritme actual— llurs compromisos abans de fi d'any; d'altres acusen un cert retard. Per a totes, ha arribat l'hora de prestar una particular atenció a la marxa de la campanya dels cinc milions, una de les primeres tasques del Partit enguany.

CAL FER EL PUNT

La preparació, participació i èxits aconseguits en les jornades del 30 d'abril i 1 de maig obren noves perspectives a la lluita per les llibertats, ensems que noves possibilitats de complir, amb escreix, els compromisos marcats.

Cal mantenir l'entusiasme inicial, cal intercanviar les experiències més valuoses. Per això demanem a totes les organitzacions d'enviar, al Comité Central, el relat de les iniciatives més destacades i dels múltiples actes d'abnegació i sacrifici personal dels centenars de militants que fan avançar la campanya cap a l'objectiu final.

ACCIONS QUE DONEN EXEMPLE

ASSEMBLEA CIUTADANA CONTRA LA REPRESSIO AL "FORUM VERGES"

Cal acabar amb la política repressiva. Es una necessitat. Cal anul·lar del tot aquesta arma de la dictadura amb que ha vingut ofegant les protestes i reivindicacions.

La lluita de les masses ha fet ja molt per neutralitzar la repressió. Avui existeix una lluita constant contra les detencions i empresonaments, contra les multes i altres mesures repressives, contra l'actuació de les brigadilles de la «social», contra els tribunals d'excepció. Es per aquesta oposició activa, per aquesta lluita, per la solidaritat i recolzament a aquells que la repressió colpeja, que aquesta es veu obligada a cedir, a retrocedir. D'ací que avalorem altament i donem en exemple actes com aquesta Assemblea ciutadana del «Forum Vergés» per a tractar del tema de la repressió. Es a dir, per a denunciar-la, condemnar-la i senyalar vies per a afrontar-la i fer-la retrocedir.

Un conegut religiós de Barcelona i un advocat encetaren la discussió davant una sala ben plena de públic: Molts treballadors de les Comissions Obreres de Barcelona i de localitats veïnes; joves obrers de les C.O.J.; estudiants, tècnics, intel·lectuals, moltes dones, constituïen un públic animat i activament participant a la discussió a que donà lloc el col·loqui.

De l'interès i repercussió de l'acte en donen idea les adhesions que hi foren llegides o pronunciades: de les Comissions Obreres de Barcelona, del Baix Llobregat, de Mataró; el Sindicat Democràtic d'estudiants de Barcelona s'hi adherí per boca d'un dels seus membres, que explicà a la sala la repressió a la Universitat, l'Associació Democràtica de dones de Barcelona, la de Tècnics i Quadres.

Com expressà encertadament un dels assistents. «...cal ampliar, no solament el nombre d'aquests actes, sinó també el de participants. Cada un de nosaltres hem de convertir-nos en un centre difusor de les consignes i la lluita contra la repressió».

Les conclusions adoptades foren:

Lluitar contra la repressió en totes les formes possibles; incrementar i organitzar la solidaritat; lluitar per la llibertat dels empresonats, i realitzar molts més actes com aquest.

En sortit es van recollir diners per ajudar a les víctimes de la repressió.

LLISTA N° 4

Comarca 10, 19.588 pts; Comarca 20, 14.000 pts; Comarca 30 S, 45.184 pts; Comarca 30 N, 49.570 pts; C.C. (tercera entrega a compte; 13 donatius), 15.434 pts; L. Puig, 280 pts; T. P., 2.100 pts; Carlos, 700 pts; Elvira, 350 pts; 6 simpatitzants de Mataró, 1.274 pts; Barcelona: llista n° 214 amb 5 donatius, 6.450 pts; llista n° 50 amb 4 donatius, 2.200 pts; llista n° 215 amb 6 donatius, 1.400 pts; del Sector 1 amb 16 donatius, 6.900 pts; del Sector 2 amb 4 donatius, 100 pts; Uns companys del textil, 350 pts; Comarca del Baix Llobregat amb 14 donatius, 1.635 pts; Comarca de Badalona amb 21 donatius, 5.310 pts; Comitè de Barcelona i col·laboradors (10 donatius), 3.190 pts; Un grup d'amics d'Ametlla de Mar, 1.000 pts; Un grup d'amics de La Bisbal del Panadès, 1.000 pts; Carles, un comunista de Barcelona, 1.000 pts.

Resum :

Total llista n° 4 179.015 pts.
Suma anterior 370.766 pts. (1)
TOTAL 549.781 pts.

CLASSIFICACIO PER ORGANITZACIONS

1° 30 N. 93.908 pts.
2° 30 S. 77.457 pts.
3° Barcelona 76.255 pts.
4° Grup Azteca 56.000 pts.
5° Comarca 20 35.728 pts.
6° Grup Bolivar 27.314 pts.

(1) La diferència de 1.000 pts. en relació a la suma publicada a «Treball» de maig, prové d'una error de suma de la llista n° 3.

SOLIS L'HAVIA BATEJAT " CONGRESO SINDICAL "

Els jerarques verticals, amb Solis al seu capdavant, han fugit de la capital d'Espanya, sobretot de la seva combativa classe obrera, per a celebrar l'anomenat «Congreso Sindical».

Com era d'esperar, aquest «Congrés» no ha servit per a res. Una vegada més, ha girat l'esquena als problemes i aspiracions dels treballadors. La tan remenada «Llei Sindical» que deien anava a discutir-se ha quedat reduïda a una «exposició de criteris» per a presentar al Govern. «No, no es eso», deia «El Correo Catalán» referint-se al «Congrés».

Efectivament, no és això allò el que els treballadors necessiten i exigeixen. El quadre tranquil de Tarragona que Solis havia escollit no ha impedit que arribés fins al Congrés el ressò de les lluites obreres, de les exigències dels treballadors, entre elles, sobretot, la d'un sindicat de classe, unit i independent. La pressió dels treballadors és tan gran en aquest sentit, llurs lluites tan potents, que a despit de la meticulositat amb que han estat escollits els «delegats», el Congrés ha hagut de fer-se ressò —d'una manera velada algunes vegades, clarament altres—, de les reivindicacions que amb la seva lluita defensen els treballadors. Solis ha hagut d'interrompre i tallar brutalment a més d'un delegat. Els obrers de nombroses empreses i fàbriques havien adreçat cartes denunciant el caràcter antidemocràtic del «Congreso», exigint augment de salaris, el dret de vaga, un sindicat de classe, llibertat per als dirigents obrers empresonats. Aquesta ha estat la tela de fons del Congrés. I els comentaris de nombrosos periòdics abunden en que aquest no ha tingut, sentit, en no «auscultar la veu del carrer».

Per això, en arribar al seu termini, la sensació de decepció ha estat general. Està més clar per a molts que, partint del «verticalisme», no hi ha «evolució» ni «renovació» possibles.

Els únics que no s'han decepcionat són els treballadors. Llargs anys d'experiència els han

mostrat la buidesa d'aquests comicis preparats pels jerarques i buròcrates verticalistes.

La Comissió Obrera de Barcelona deia abans de celebrar-se la reunió de Tarragona:

«...Què podem esperar d'aquest Congrés? Què podem esperar d'aquesta nova llei sindical quan aquells que van a elaborar-la no són els nostres autèntics representants? NO! a aquells que permeten la desposseïció de càrrecs sindicals. NO! a una llei que no defensa els nostres interessos. NO! a l'estructura de la C.N.S., amb la seva «línia de mando» que tracta d'impedir la lluita obrera i ens sotmet a l'Estat, instrument del capitalisme. NO! a aquells que han acceptat un salari mínim de 96 pessetes...»

Després d'aquesta caricatura de Congrés està més justificada que mai la lluita per un sindicat de classe, unit i independent; lluita en la qual els treballadors poden trobar, estan trobant ja, amplis recolzaments.

Cal imposar arreu la celebració d'assemblees obreres als locals dels sindicats, utilitzar els càrrecs sindicals per a mobilitzar els treballadors. Abandonar avui aquestes posicions no representaria un pas vers la constitució del sindicat obrer per el qual els treballadors lluiten. Representaria, al contrari, abandonar unes plataformes des de les quals es pot acosar encara més als verticalistes.

Aquesta nova escalada en el desprestigi de la C.N.S. que ha representat el Congrés de Tarragona, ha de servir per a consolidar i estendre més encara les Comissions Obreres. El fonamental avui és mobilitzar per tots els mitjans els treballadors per llurs reivindicacions econòmiques i polítiques. I si els càrrecs sindicals elegits pels obrers poden impulsar la lluita des de llurs posicions, com ho demostren mil exemples, cal rebutjar les actituds d'abandonament encara que aquestes aparentin ésser més revolucionàries, perquè en veritat resten medís i possibilitats de mobilització als treballadors per a continuar llur difícil lluita.